

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

● בראשית דברים

\\ אל תבואני רגל גאווה

קשה לי.

כשהתחלתי את המסע, לא דמיינתי שכך זה ייראה.

האמנתי בעצמי. ידעתי את ערכי.

גם החברים בתחילת הדרך התייחסו אליי בכבוד.
היו שאפילו קנאו בי.

אבל מאז שהגעתי לכאן. למחלקה של האחמ"ם.
אל המקום שעליו חלמתי תמיד. אני עובר חוויות
משפילות כל כך.

כל הביטחון העצמי שלי קרס.

פעם אחר פעם מעמידים אותי במבחן ביקורתי
ואכזר.

בעשר שניות הראשונות אני שובה את הלב. מקסים.

אבל אז... קשה לי לדבר על זה...

ובכן, אז מתחילים לסקור אותי בזכויות מגדלת.
סנטימטר אחר סנטימטר.

לא עוברת דקה, והם קולטים את הפגם שכל חיי
אני מנסה להסתיר.

מה זה? הם שואלים את יענקל. מצביעים בארשת
ניצחון על נקודת התורפה שלי.

איך הם תמיד מגלים אותה, ריבונו של עולם?

יענקל מנסה להסיח את דעתם. מצביע על מעלותיי
הרבות.

מים בששון

בחג הסוכות אנו עוסקים בהמשכת מי השפיע
בשני אופנים – פנימי ומקיף

ענייני דיומא

3

הפנימי והנסתר שבלוח השנה

דידן נצח

רבינו התחיל לפעול בעולם אך הסתלק בחטף,
הזהו ניצחון?!

התוועדות

8

התוועדות הילולת רבינו הקדוש

תראו איזה חן יש לו. תראו את העמידה הזקופה.

לא תמצאו עוד אחד כזה. אין סיכוי.

אבל זה לא עובד. הם ממוקדים אך ורק בחיסרון הקטן שמצאו.

זה לא בשבילי. הם אומרים ליענקל. תביא לי משהו טוב באמת.

יענקל מחזיר אותי בבושפת פנים למקומי מתחת השולחן.

חבל, הוא ממלמל לעצמו חרש. משתדל שגם הם ישמעו. אתם פשוט מפספסים...

האמת, שבפעם הראשונה ששמעתי את יענקל מדבר עליי כך, התרגשתי.

הנה, יש כאן אחד שמעריך אותי. לא סתם אחד. יענקל הוא מייבין בסדר גודל.

אבל אז אחרי שכולם הלכו ויענקל נשאר לבד, הוא הביט בי במבט נוגה, והפטיר לעצמו: נו מה יהיה? איך אני מתפטר ממנו?

הרגשתי אפס. פשוט אפס.

בלילות החשוכים התחרטתי אלף ואלפי פעמים על גאוותי הישנה.

חשבתי שאני מיוחד. כנראה שטעיתי.

מה היה רע להיות כמו כולם? בכיתי חרש בכרך הפרטי שלי. שאף אחד לא ישמע. לא רציתי שהשכנים הסנובים שלי יגחכו על חולשתי.

בוקר אחד, במהלך אחת הביקורות המשפילות, נפלתי ארצה.

חטפתי מכה בראש. זו היתה מכה מכה. השאירה רושם.

יענקל ניתר ממקומו. מסווה

במהירות את החיוך שהבזיק על שפתי.

תגיד לי, אתה נורמלי? הוא צעק על המבקר התורן שלי.

אתה יודע כמה הוא שווה? תראה מה עשית לו.

שקרן אחד... סיננתי חרש. אני יודע טוב מאוד מה אתה חושב עלי.

המבקר התנצל. הסמיק והחוויר חליפות.

מגיע לו. שיטעם קצת ממה שאני עברתי.

הוא ויענקל הסתודדו. לא שמעתי בדיוק מה היה הסיכום ביניהם. אך כשהוא יצא, יענקל היה נראה מבסוט.

הוא הביט בי, הפעם במבט מרוצה, והעביר אותי אחר כבוד אל החברים הישנים שלי מפעם.

אלו שלא העפתי לעברם מבט. אלו שהתנשאתי עליהם. אלו מהסוג ב'.

היי שלום, הם קראו לי בחביבות, התגעגענו אליך.

הם דיברו בכזו פשטות. בלי פוזות. דמעות עלו בעיני.

האמת, לא נעים לי מכם... התחלתי לגמגם.

הכל בסדר, אח שלנו. בוא כנס. יש מקום בשפע. כאן אין כוכים. כולם יחד.

היה לי כיף איתם. למרות הצפיפות.

ומשם ואילך הכל התגלגל במהירות.

תוך פחות משעתיים הגיע אהרן. הוא ניגש ישירות אל האזור שלנו. הביט בי ועיניו אורו.

הוא הרים אותי בעדינות, ליטף בחיבה, ואמר ליענקל בקול נרגש:

אני רוצה אותו! אני מאוד רוצה אותו!

הוא היסס רגע ושאל: תגיד לי יענקל, הוא בכוונה כאן, או שזה בטעות?

יענקל חישב במהירות את כל האופציות. איזו תשובה תהיה הכי תועלתית.

אבל כנראה המבט הטהור והנלהב של אהרן המיס גם את הציניות של יענקל.

אני לא רוצה לאכזב אותך, הוא אמר לאהרן, אבל תראה את זה. והצביע על הפגם שלי.

התכווצתי לתוך עצמי. אולם אהרן לא התרשם.

שטויות. נקודה פצפונת? לא רואים אותה בכלל.

תראה איזה יפה הוא. תראה איזה מושלם. אני רוצה אותו!

ואז, מבלי שהתכוונתי נפשית, הוא קירב אותי אל שפתי ונשק לי בהתרגשות.

החברים החדשים-ישנים הסתכלו עלי מתוך הארגז, ונופפו לי לשלום.

תזכור, הם אמרו לי בלי מילים, כשאתה לא מתיימר להיות סוג א' א', אתה מגלה כמה אתה מיוחד.

אהרן עטף אותי בזהירות בשרוול צמר גפן וורוד, הכניס אותי לקופסא, והלכנו הביתה. שמחים ומאושרים.

איזה חג נפלא מחכה לנו יחד.

חג שמח שלכם העורך

כיסופים

פשוט לחיות עם השם

יו"ל ע"י 'כיסופים'
חבוקק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
בפל: 054-853-7200
או במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל
בכתובת
k6646201@gmail.com

קו כיסופים

שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים

02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים:

ימי רביעי

ללכת עם תורה -

תורה ב'ה תנינא' (בשעה 20:30)

סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)

משפ' מרגלית

רחוב הר' יצחק שמידמן 22 בני ברק

שינויים בזמני ומיקום השיעורים

מתעדכנים בקו כיסופים 02-664-6201

לתרומות והנצחות:

נדרים פלוס < קופת 'כיסופים'

\\ ענייני דיומא

מים בששון

בחג הסוכות אנו עוסקים בהמשכת מי השפע בשני
אופנים - פנימי ומקיף

להי דקייטא. החום מעיק.

ש

בשביל זה יש מים. מים צוננים על נפש מזיעה...

מים מפזרים חום בשני אופנים.

לגימת כוס מים קרים משיבה נפש, ומקלחת מים קרירים גם היא
תפתור את המועקה.

איזו משתי האופציות עדיפה?

זו לא שאלה. כל אחת מהן פועלת בתהליך שונה. לגימת מים פועלת מכפנים,
מקלחת משפיעה מבחוץ.

מי חסדים

ההבדל בין שתיה לרחיצה ניכר בכמה מישורים.

למשל, יש גבול לכמות המים שמסוגל אדם לשתות ולהכיל - השפע נמוך
בהתאמה לגודל.

לעומת זאת, יכול אדם לעמוד במקלחת יום שלם עד שיכלו שפתותיו מלומר
די. משום ששפע המשפיע מן החוץ אינו מוגבל.

הבדל נוסף,

על שתיית כוס מים תקנו חז"ל ברכת הנהנין, על מקלחת צוננת לא נברך.

מדוע? ברכה נתקנה על שפע שאנו מכילים בתוכנו. שפע שהפך להיות שלנו,
כמו כוס המים שלגמנו.

אור פנימי הוא אור המצוי בתוך כלי, וממילא גם מורגש ומושג.

אור מקיף לעומת זאת, הוא האור בטרם היכנסו אל הכלי. וכשמו כן הוא - מקיף מבחוץ.

זו הרוחניות הסובבת אותנו אך עדיין אינה שוכנת בנו. דהיינו קיימת בכוח אך לא בפועל. לעומת הרוחניות המושגת באופן ממשי.

נוכל להציג דוגמה פשוטה לכך:

אנחנו מוקפים במושגים שונים שלא רק שאינם מובנים לנו, אלא אף סותרים בעצם מהותם את יכולת תפיסתנו.

למשל, 'ידיעה ובחירה'. שני הפכים בנושא אחד לכאורה. או עצם התואר 'אין-סוף'. לא יתכן ששכלנו המוגבל יקיף מושג שכל מהותו אומרת 'בלתי גבול'.

מושגים שכאלו אינם נתפסים, מצד אחד. אך מאידך יכולים בהחלט להקיף את עולם המחשבה שלנו ולרומם אותו.

לחם לאכול ובגד ללבוש

כפועל יוצא ממהותם, אור פנימי ישפיע באופן ממשי על עצם הכלי. כלומר, ישנה את מהות האדם ויחולל בגופו תמורה ניכרת.

אולם אור מקיף איננו משפיע באופן המחולל שינוי, רק מקיף ומלווה את הנפש מבחוץ.

מי שאינו מודע לקיומו של חלק זה עלול לטעות: מה שאינך יכול להסביר - אינך יודע. מה שאינך מסוגל להכיל - אינו קיים.

קביעה זו משקפת אמת מאוד חלקית.

המים הזורמים על גופנו מבחוץ, אמנם משפיעים עלינו ומרעננים אותנו, אך לא הכלנו את השפע הזה. הוא לא נכנס לתוכנו ולא הפך להיות שלנו באמת - עליו לא תקנו חיוב ברכה.

לשם מה נכנסנו לדיון קיצי זה?

הנושא הוא כמובן חג הסוכות הקרב ובא לפתחנו, ושפע האורות העליונים הנמשכים ומושפעים עלינו באמצעות מצוותיו - הסוכה וארבעת המינים.

האורות הנמשכים ומושפעים עלינו בסוכות הם אורות החסדים.

חסד כידוע נמשל למים, וכמו בדוגמה אותה הזכרנו, גם שפע זה נמשך עלינו בשני אופנים, מבפנים ומבחוץ.

בשפת הפנימיות מכנים את שני סוגי האורות אלו: אור מקיף ואור פנימי.

פנימי ומקיף

כל הבנה או השגה תופיע בשתי צורות. האחת תאיר מבפנים והאחרת תקרין מבחוץ.

במילים אחרות, כל ידיעה מורכבת מחלק הניתן לעיכול והפנמה. זהו החלק שכאשר ישאלו אותנו אודותיו, נוכל להסבירו במילים פשוטות.

לעומתו יש חלק חסר צורה. הוא מקיף אותנו, אנו חשים בנוכחותו, הוא מאציל עלינו מתוכנו. אך למרות היותו קרוב אלינו, הוא אינו מסוגל להצטמצם ולהתאים את עצמו לכלי ההשגה שלנו.

ענייני דיומא

מקיפים את חיינו, יש בהם כדי להלהיב את הלב ולשמור את הנפש מהשפעות פסולות.

עם זאת, עיקר עבודתו של יהודי היא להפוך את האור המקיף לפנימי.

המקיף דומה לחופה או סוכה.

על הצדיקים לעתיד לבוא נאמר: 'צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם'. כלומר, תענוג עולם הבא יהיה היכנסו של המקיף (עטרותיהם) בפנימיות (בראשיהם).

בזכות עבודתם וטרחתם בערב שבת, בקיום המצוות ובעבודת הבורא, יזכו הצדיקים 'לאכול' בשבת - לעתיד לבוא, ולהכיל בתוכם ממש את האור המקיף העצום.

כמה וכמה מצוות ועניינים נועדו במיוחד להמשכת מקיפים לפנימי. ביניהם היא מצוות הסוכה שנחשבת 'אור מקיף'.

שבעת ימי סוכות והמצוות הקשורות בהם, מסוגלים להמשיך את המקיפים לפנימי.

מקיף בהשוואה

הגדרה נוספת מייחדת את האור המקיף:

אור פנימי מטבעו מתחלק למדרגות שונות.

דרך משל, הנשמה שרויה במוח, הרוח בלב והנפש בכבד.

הפנימיות מקבלת את אופי הכלי. אי לכך אף התנהגותה של הנפש הפנימית תלויה באברים בהם היא שורה. במוח היא תתבטא במחשבה, בפה בדיבור, בלב בהרגשה וכן על זו הדרך.

משום שישנם דברים רבים שאנו חשים בקיומם, שואבים מהם כוחות, נלהבים בזכותם - ובכל זאת איננו מסוגלים להסביר אותם או לתאר את צורתם ההגיונית.

ובכן, האור הפנימי תפקידו אם כן להחיות את הכלי בו הוא שוכן, אך מה ייחסו של האור המקיף אל הגוף והכלי?

האריז"ל מלמד שהמקיף משמש כמלבוש.

תפקידו של לחם להזין מבפנים - 'לחם לאכול', ואילו הבגד מגן מבחוץ - 'בגד ללבוש'. הלבוש הוא מגן ומחסה, והמגונן מוכרח להיות גדול ונעלה דיו. זהו אור מקיף.

אם הנשמה מצויה בתוכנו, הרי שהאור המקיף וחופף עלינו גדול כל כך, שלא יכול להצטמצם בגבולות הגוף. האור העצום הזה מסוגל להגן על הנפש מפני כל פגיעה של חיצוניים.

המשכת המקיפים

כל שפע רוחני מוכרח מטבעו להופיע כמקיף, ורק לאחר מכן, באמצעות עבודת האדם, ייהפך לפנימי.

דומה הדבר לרעיון מחשבתי שהיה בגדר אפשרות והפך למציאות.

אולם 'אפשרות' זו אינה רק עניין מופשט ותיאורטי. אף בשלב היות האור בגדר מקיף, הרי הוא משפיע על הנפש ומועיל.

ראשית, כמו שהוזכר, זהו לבוש. הלבוש תפקידו להגן ולחמם.

'השגות אלוקות', גם אם לעת עתה אינן מובנות באופן פנימי ומתיישב על הדעת. הרי שעצם נוכחותן, והעובדה שרעיונות שכאלה

היחס שלנו אל האור המקיף אותנו, מתבטא בעיקר בערגה והשתוקקות.

איננו מסוגלים לעשות בו שימוש ולהכילו. הוא נשגב מידי לערך הכלים שלנו. אך ההבטה הכוספת שלנו עליו מסוגלת לקרב בינינו ולהמשיך אותו לתוכנו.

אור מקיף גם בונה בנפש שלנו ענווה והכנעה.

הבנה שיש מה שלמעלה מאתנו, שאין לנו יכולת השגה בו.

אור חופף עלינו מלמעלה. נוגה אופף אותנו. ואנחנו רק יודעים על קיומו. בלי לנסות להבין ולהכיל.

לא לחינם התבטאו צדיקים, שמצוות סוכה היא המצווה היחידה אליה נכנס האדם עם המגפיים.

ארבעת המינים מסמלים את חלוקת הדרגות בעם ישראל. מהאתרוג המושלם ועד הערבה החבוטה. ובנסילתנו אותם אנו מתאמצים לאחד ולאגוד אותם יחד.

אולם סוכה מלכתחילה אין בה חלוקת דרגות.

אור מקיף אין בו חלוקת דרגות.

הוא מקיף במידה שווה בעל מגפיים ובעל כנפיים.

וכלשון חכמים: 'ראויים כל ישראל לישב בסוכה אחת'.

האור המקיף, מפאת היותו בלתי תלוי בגוף, הרי הוא מקיף את הקומה כולה בבת אחת, ללא הפרטה למדרגות, וממילא אף ללא הדרגה.

אור מקיף יאיר על הנפש בבת אחת, בשווה. כמו רצון בלתי מוגדר הכובש את כל מציאות האדם.

הקשר בין אור מקיף לפנימי משמש אפוא אבן יסוד בכל דרכי עבודת הבורא.

משום שחילוק המדרגות בין אדם לחברו הוא בעיקר באור הפנימי, שהלא כל ישראל יש להם חלק וזכות לעלות ולהתעלות לכל מדרגה של קדושה, והיכולת הזו מקיפה באפשרות כל יהודי באשר הוא.

נמצא שביחס לאור המקיף כל ישראל שווים. הוא מקיף את כולם בשווה. ההבדלים בין המדרגות השונות בישראל נעוצים בעיקר בשאלה כמה מן האור המקיף נמשך פנימה אל הנפש.

ככל שמתייגעים להמשיך את המקיף ולהפוך אותו למציאות פנימית, כך מתקדשת הנפש וניכר בה השינוי לטובה.

כי יצפנני בסוכה

הסוכה הקדושה מסמלת את האור המקיף.

בנסילת ארבעת המינים האור נמשך ונבלע בקרבנו ואנו עוסקים בהכלתו. אולם בשיבתנו בסוכה איננו מכילים אלא מוכלים.

הסוכה מכילה אותנו. עוטפת. מקיפה. התפקיד שלנו הוא להסתופף בצילה ולהרגיש עטופים.

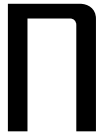
\\ התוועדות

דין נצח

רבינו התחיל לפעול בעולם אך הסתלק בחטף,
הזהו ניצחון!?

ג הסוכות הוא חג ניצחון.

כך הם מתארים אותו חז"ל
במשליהם:

משל לשניים שיצאו למלחמה,

ובחזרתם מן הקרב אין לדעת מי ניצח. אך
כאשר רואים שאחד מהם מניף את הנשק
בידו, זו ההוכחה שהוא המנצח.

הנמשל - בראש השנה ויום כיפור ישראל

נידונים לפני הקב"ה, וכנגדם עומדים
המקטרגים ואומות העולם. אי אפשר לדעת מי
מהם ניצח.

ובהגיע חג הסוכות, יוצאים בני ישראל עם
הלולב והמינים בידיהם ומכריזים: דין נצח -
אנחנו נצחנו בקרב.

כיצד נראה ניצחון?

אם ננסה לדמיין את האווירה ששררה
ברחובות אומן, אי-אז בסוכות תקע"א, בשנת
פטירת רבינו - קשה להאמין שהיתה זו אווירת
ניצחון.

בזמנו לא היה את כל מה שיש לנו היום -
ספרים, תלמידים, רבבות הכמהים לאורו.

יסודות היהדות שהנחיל רבינו, והפכו
כיום לנחלת הכלל, עדיין לא התפרסמו
בשעתו.

נושאים כמו קשר אישי עם השם יתברך; תורת
ההתחזקות ונקודות טובות; אמונה פשוטה
ותמימות ועוד כהנה וכהנה.

כשרבינו הסתלק מהעולם, היה נראה כאילו
הכל הלך לאיבוד.

התלמידים ציפו שרבינו יגמור את הסיפור,
שישלים אותו. רבי נתן מתאר כמה פעמים
שהם לא רצו להאמין שהוא יסתלק מן העולם.

וכשהוא נפטר השתררה מבוכה גדולה מאוד,
ואולי אפילו תחושת הפסד.

בעיניים של מי שחי אז, היה נראה שרבינו
מסתלק מהעולם ולא משאיר כאן זכר.

בשיחה האחרונה של רבינו, יש ויכוח אם
היו שם עשרות או מאות איש, אך בוודאי לא
יותר. לא ציבור שניתן לנהל איתו מערכות
חובקות עולם.

איך זה יכול להיגמר כך? מה יישאר מכל מה
שגילה והמשיך לעולם?

רבינו התבטא ואמר: 'נצחתי ואנצח גמרתי ואגמור'. האם ככה נראה ניצחון?

רבינו עצמו סגר גם את הפינה הזו.

רבי נתן מתאר, שלפני הפטירה ראה רבינו בזווית העין את תלמידיו, רבי שמעון ורבי נפתלי, מתלחשים ביניהם בדאגה על הסתלקותו:

"עֲנֵה וְאָמַר, מָה אַתֶּם מְתַלַּחְשִׁים? אַתֶּם רִשְׁאִים לְדַבֵּר מִהֶסְתַּלְקוּתִי בְּפָנַי, כִּי אֵין אֲנִי מִתְפַּחַד מִזֶּה כָּלֵל.

וְאַחַר כֵּן אָמַר לָהֶם, אֶפְשָׁר אַתֶּם מְדַבְּרִים עַל אֲדוּתֵיכֶם? מָה יֵשׁ לָכֶם לְדַאֵג כְּשֶׁאַנִּי הוֹלֵךְ לִפְנֵיכֶם?

וּמָה אֵלּוּ הַנְּשֻׁמוֹת שֶׁלֹּא הִפִּירוּ אוֹתִי כָּלֵל הֵם מְצַפִּים עַל תְּקוּנָתִי שְׁלִי, מְכַל-שֹׁכֵן אַתֶּם וְכו'.

אָבֵל אַתֶּם מָה יֵשׁ לָכֶם לְדַאֵג מֵאַחַר שֶׁאַנִּי הוֹלֵךְ לִפְנֵיכֶם אֵין לָכֶם לְהִתְיָרָא כָּלֵל".

בדיבור המפורסם הזה של רבינו 'מה לכם לדאוג', מונחת גם הוראה פרטית לכל אחד בעבודת השם האישית שלו.

ואולי היא תוכל לשפוך לנו קצת אור על המושג ניצחון.

נצחתי ואנצח

הביטוי של רבינו: 'נצחתי ואנצח גמרתי

ואגמור' כל כך מפורסם, עד שמרוב הפעמים ששומעים אותו מתנגן ברקע, לא שמים לב לפרדוקס מעניין שטמון בו.

מה הכוונה 'נצחתי ואנצח'?

אם כבר ניצחת מה יש לך עוד לנצח? אם כבר גמרת מה אתה עוד צריך לגמור?

והפלא הוא, שאותה שאלה נמצאת גם בחג הסוכות, בחג בו נפטר רבינו.

ברשותכם, הבה נחזור למשל של חז"ל על ארבעת המינים.

חז"ל מתארים, שכאשר לא יודעים מי משני הצדדים ניצח בקרב, בודקים מי חוזר עם כלי הנשק בידו. זהו הסימן שהוא המנצח.

זה לא קצת תמוה?

לכאורה זה שמנצח אין לו כבר צורך להחזיק את כלי הנשק. הוא כבר ניצח. הוא יושב בבית מבסוט, ומסתובב בלי שום הגנה.

הרי על העתיד לבוא נאמר 'וכיתותו חרבותם לאיתים'. כלומר, יהפכו את החרבות לכלי עבודה בשדה, כי כבר לא יהיה צורך להילחם עם אף אחד. המלחמה תוכרע.

מי שנאחז בכלי הנשק שלו, זה בדרך כלל דווקא הצד שהפסיד. הוא רועד על נפשו ומחזיק את האקדח טעון, משוחרר נצרה, שמא יתקפוהו פתאום.

! התוועדות

מלחמה תמידית

התשובה היא, שהניצחון שבו אנו עוסקים, הניצחון הרוחני, אינו השמדת האויב. ממש לא.

האויב שלנו לא מושמד במכה אחת.

עד אחרית הימים הוא ילווה אותנו, ותמיד ימשיך לארוב לנו ולנסות להכריע אותנו.

במלחמת היצר גם מי שכבר ניצח, עדיין ממשיך להחזיק את כלי הנשק. כי העבודה הרוחנית בנויה מניצחון ועוד ניצחון ועוד ניצחון.

אין שלב בו אפשר לשחרר את הידיים ולהתמתח באנחת רווחה: זהו זה, ניצחתי.

תמיד יש מלחמה נוספת.

בעולם הרוחני, המנצח הוא זה שעדיין אוזן בכלי הנשק. הוא לא הסתחרר מניצחונותיו ומרגיש על הסוס. אבל גם לא התייאש מחמת כל המכות והמפללות שספג.

הוא עומד דרוך תמיד. מחזיק בכלי הנשק ומוכן להשיב מלחמה.

זהו ניצחון אמיתי.

על כך אמר רבינו 'נצחתי ואנצח'.

רבינו לא נלחם רק מלחמה פרטית, הוא נלחם מלחמת עולם.

הוא יצא למערכה על תיקון העולם, והשיג בה ניצחון אחרי ניצחון. אך מעולם לא הרשה לעצמו להתרווח על הכסא וליהנות ממעשה ידיו.

עד יומו האחרון הוא אחז בחרב וקשת. רוממות א-ל בגרונו וחרב פיפיות בידו. נכון לקראת המלחמה הבאה, לקראת הניצחון הבא.

'ניצחתי ואנצח' זה משפט מופלא. הוא מלמד אותנו את אומנות הלחימה האינסופית.

מצד אחד להחשיב כל ניצחון. לא לזלזל בכיבוש של סנטימטר, ולשמוח בו - דידן נצח.

מצד שני, להמשיך לשאוף לעוד ניצחונות. לא להרפות. לא להתפעל מניצחונות קודמים וגם לא מכישלונות חוזרים ונשנים.

תמונת ניצחון

יש כאן עוד נקודה חשובה.

הסיבה שאיננו מתפעלים מניצחונות קטנים, ומצד שני כל מעידה קטנה מפילה אותנו לקרשים, היא בגלל שאנחנו מנסים לנצח את המערכה הכוללת.

אנו לא מסתפקים בניצחון כמו שהוא, אלא משתוקקים להשיג 'תמונת ניצחון'.

תמונת ניצחון זה משהו שאפשר לתלות על הקיר. משהו שייתן לנו חותמת של מנצחים.

ולכן צעד קטן של התגברות על כעס, או
הבלגה על עלבון, לא נתפסים אצלנו כניצחון.

הרצון שלנו הוא הרבה מעבר לפעולות
הספציפיות שאנחנו נדרשים לעשות.

אנחנו רוצים להיות צדיקים! עובדי השם!
קדושים! עם מלא מלא סימני קריאה.

פעולות קטנות של צדיקות וקדושה? זה קטן
עלינו...

זו הסיבה שאנחנו די מיואשים מעבודת השם.

כי בחשבון פשוט אין לנו הרבה סיכוי.

אם כבר עברנו איזה שלושים-ארבעים שנה,
ועדיין מדרשדים במקומנו, איזה סיכוי יש לנו
להשיג ניצחון מפואר ולזכות במדליית צדיק?

ורבינו מחנך אותנו כל הזמן בדיוק ההפך.

תתמקדו במה שאתם צריכים לעשות עכשיו.
אל תנסו לכבוש ולנצח את כל המערכה.

התפקיד שלכם הוא לעשות את המוטל
עליכם בכל רגע נתון, בלי לחשבן מה יישאר
לכם מהניצחון הזה, והאם הינו מספיק
מרשים.

מה נשאר?

שאלה הביכה את תלמידי רבינו לפני פטירתו:
מה יהיה עם כל מה שרבינו לא גמר? מה
יישאר מהאור שלו?

זו אותה שאלה שמעסיקה כל אחד מאתנו
במלחמה הפרטית שלו. מה יהיה עם
כל האורות שקיבלתי בראש השנה ויום
כיפור וכבר הסתלקו? מה נשאר לי מהאור
שקיבלתי?

זה מתסכל אותנו כל פעם מחדש.

בשעת מעשה זה מרגיש כל כך אמיתי. אנחנו
מרגישים צדיקים. קרובים. מחוברים. אבל
תמיד בסוף זה נעלם.

אז מה נשאר מכל זה? מתי סוף סוף נהיה
צדיקים באופן קבוע?

התשובה שאומר לנו רבינו היא: 'מה לכם
לדאוג'.

זה לא שקיבלנו אישור לעשות מה שבא לנו,
חלילה. רבינו הוא הרבי התובעני ביותר
בעולם. לא מוותר על שום פסיק אפשרי.

אך יחד עם התובענות שלו, הוא מסתכל על
דאגותינו ואומר: תגידו לי, מה לכם לדאוג?

חבל לבזבז את האנרגיה שלכם על דאגה.
תעשו את כל מה שצויתי לעשות. בכל
העצות בכל השיחות. פשוט תעשו. אין זמן
לדאגות.

כשהתלמידים נבוכים מכך שהרבי מסתלק
מהעולם, ומי יודע מה יישאר מהאור שלו
והפעולות שהוא פעל בעולם, רבינו אומר
להם: 'מה לכם לדאוג'.

! התוועדות

האור מצד עצמו כלל לא מתאים לעולם הזה.
העולם לא מסוגל להכילו. האור הגיע לכאן
כדי להשאיר רושם אחרי שיסתלק.

ולכן, כשמאיר לך תשמח ותרקוד, וודאי. אבל
אל תבנה על האור. הוא לא שלך. אל תהיה
מוטרד בשאלה האם הוא יישאר או יעלם.

מה לך לדאוג? הוא נועד להיעלם.

תרקוד איתו כל זמן שהוא נמצא, ואל תתאכזב
כשהוא הולך.

אחרי שהוא יעלם יישאר לך הרשימו שלו.
ומהו הרשימו? זה החלק המעשי שנותר לך
ביד.

רבינו רצה לפתור את כל בעיות העולם, ומה
הוא השאיר אחריו? קומץ חסידים.

אבל רבינו לא בנה על זה. הוא בנה על
הופעות חוזרות ונשנות שלו.

והוא עדיין מכריז ואומר לנו: אם אתם
תמשיכו בדרך שלימדתי, לא תזלזלו בצעדים
קטנים, במעשים פשוטים - אני אהיה פה.

מעולם לא בניתי על אור, בניתי על רשימו.
על רושם.

ורושם נשאר תמיד לדורי דורות - גם אחרי
הסתלקות האור.

ניצחתי ואנצח גמרתי ואגמור - ואתם, מה
לכם לדאוג?

כלומר, העניין שלכם הוא לעשות. לפעול.
לזכור. אבל לדאוג - זה לא העניין שלכם.
לדאוג - אני כבר דאגתי.

וזה אמירה לכל אחד מאתנו: מה לך לדאוג?
תיגש ישר לעניין. לעצות, לשיחות, לתורות,
לשכלים שרבינו השאיר.

את הדאגות של 'מה יהיה?' תשאיר לו. אתה
תעשה. תחטוף עוד טוב ועוד טוב.

אור חוזר

ועוד מילה לסיום:

אנו יושבים יחד בסוכה ושמחים בהילולת
רבינו, כי רבינו לא הסתלק. הוא נשאר איתנו.

כפי שכותב רבי נתן על רגעי פטירתו ממש:

”ואחר כך נדמה שנגוע, והתחלתי לבכות
ולצעק מאד, רבי רבי על מי עזבתם אותנו.

ושמע קולנו ונתעורר, והחזיר ראשו ופניו
הנוראים אלינו כאומר: איני עוזב אתכם חס
ושלום.”

רבינו האמין בהשארה. האמין בפעולה של
רשימו.

הוא מלמד אותנו בכמה תורות, שגם כאשר
אור גדול מסתלק, תמיד נשאר רשימו. כל
קדושה משאירה רושם.

רושם איננו פרס תנחומים. רושם הוא הדבר
שמלכתחילה בשבילו הופיע האור הגדול.

ניסופים

פשוט לחיות עם השם